

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.012/2021/5.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pető Zsolt ügyvéd, címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

jogtanácsos neve (címe)

A per tárgya:

Kormánytisztviselői döntőbizottsági határozat hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

(város 2 neve)-i Törvényszék 5.M.70.114/2020/12.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 5.M.70.114/2020/14.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (százezer) forint másodfokú perkiöltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 1991-től 2001-ig a (kórház neve)-ben, 2001. szeptember 1-től pedig az (intézet 1 neve)-ben dolgozott. Innen az (intézet 2 neve)-hez került közegészségügyi felügyelői munkakörbe, majd a (intézet 3 neve)-ben közegészségügyi-járványügyi felügyelőként végzett munkát. 2014-től a kémiai biztonsági szakterület is a felpereshez került. Munkaköri feladatai közé tartozott egyebek mellett különböző nyilvántartások vezetése és jelentési kötelezettségek határidőben történő teljesítése, amelyek szakmai és számszaki tartalmáért felelős volt.

[2] A felperesnek az előbbi munkaköri feladatok teljesítése kezdettől sok nehézséget okozott, illetve a munkájával kapcsolatban számtalan kifogás merült fel. Szakmai támogatása érdekében több alkalommal is személyes konzultációra került sor, amit ő maga is igényelt.

[3] A (megye neve) (alperes) Népegészségügyi Főosztálya a 2016. évi III. negyedévi jelentés vizsgálata során különböző hiányosságokat, hibákat tárt fel a felperes által készített jelentésben. Ezekről 2016. október 10-én levélben tájékoztatta a (megye neve) (alperes) (város neve)-i Járási Hivatalának hivatalvezetőjét.

[4] A (megye neve) (alperes) Népegészségügyi Főosztálya arról is tájékoztatta a felperes munkáltatójának hivatalvezetőjét, hogy 2016. október 21-én ismét szakmai megbeszélésre került sor a felperes jelenlétében. Ennek során kiderült, a III. negyedévi kémiai biztonsági jelentés REACH számszerű és szöveges táblájában a felperes valótlan adatokat tüntetett fel. 10 személyes, 25 telefonos, 26 egyéb módon történő megkeresésről számolt ugyanis be, valójában azonban nem tudott megnevezni egyetlen ügyfelet sem, akinek a Tájékoztató levelet, illetve a Szórálapot kiküldte, illetve átadta.

[5] A munkáltatói jogkört gyakorló hivatalvezető 2016. november 14-én fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben. Az eljárást megindító iratban rögzítésre került, hogy a felperes a munkakörében megjelölt feladatai ellátása során nem a jóhiszeműség és a tisztesség

elvének megfelelően járt el; olyan magatartást tanúsított, amely az ügyfél jogát, jogos érdekét sértette; sérülni látszik az, hogy feladatait a jogszabályoknak és a közvetlen vezetői döntésnek megfelelően az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal látja el; nem érvényesül az, hogy a vezető iránti szakmai lojalitással teljesíti a feladatokat, azaz a vezető (hivatalvezető, illetve osztályvezető) által meghatározott szakmai értékek iránti elkötelezettséget, a szakmai elhivatottsággal történő fegyelmezett és lényeglátó feladatvégzést nem lehet felismerni.

[6] A hivatalvezető vizsgálóbiztosnak (osztályvezető neve) osztályvezetőjét nevezte ki, aki 2016. november 25-én megküldte a felperesnek az addigi teljes iratanyagot azzal, hogy 8 napon belül tehet arra nyilatkozatot. A munkáltatói jogkör gyakorlója 2016. november 28-án 10 munkanappal meghosszabbította a fegyelmi vizsgálat időtartamát.

[7] A vizsgálóbiztos 2016. december 7-én a felperest személyesen meghallgatta, miután ismertette előtte az addig keletkezett jegyzőkönyvek és iratok tartalmát. A felperes a vizsgálóbiztos kérdéseire nem válaszolt, csupán a 2016. december 2-án a járási hivatalnak megküldött írásbeli nyilatkozata tartalmára utalt. Ebben a REACH táblázattal kapcsolatban annyi szerepelt, hogy bár név szerint ügyfeleket megnevezni nem tudott, ez azonban nem jelenti azt, az adatok valótlanok, csak azt, hogy nem bizonyítja írásos feljegyzés.

[8] 2016. december 16-án a vizsgálóbiztos vizsgálóbiztosi jelentését megküldte a hivatalvezető részére. Ebben a felperes szakmai munkájával kapcsolatos észrevételeken, kritikákon kívül szerepelt az is, hogy a felperes valótlan adatokat tüntetett fel a REACH táblázatban.

[9] Az előbbieken túl a vizsgálóbiztos leszögezte, a felperes a terhére rótt kötelezettségszegéseket elkövette, vétkessége eshetőleges szándék formájában fennáll, ezért a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 155. § (2) bekezdésében meghatározott fegyelmi büntetés kiszabásának van helye. Azt a javaslatot tette, a fegyelmi tanács a felperest hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtsa arra figyelemmel, hogy a kötelezettségszegések súlyosak és többrétűek voltak, a vétkesség eshetőleges szándék formájában állt fenn, valamint hogy csak így valósítható meg a jó közigazgatásba vetett bizalom fenntartása.

[10] 2017. január 3-án a fegyelmi tanács tárgyalást tartott, amelyen a fegyelmi tanács tagjai, a vizsgálóbiztos és a felperes, valamint jogi képviselője, továbbá a jegyzőkönyvvezető vett részt. A fegyelmi tárgyaláson ismertetésre került a fegyelmi vétségre vonatkozó alapos gyanút tartalmazó, 2016. november 14-én kelt eljárást megindító irat, megtörtént a felperes személyes meghallgatása, és a felperes képviselőjében eljáró ügyvéd is nyilatkozatot tett az ügyben, aki kérte tanúk meghallgatását. Az ülést a fegyelmi tanács elnöke 11 óra 47 perckor lezárta.

[11] Ugyanezen a napon 12 órakor a fegyelmi tanács tagjai zárt ülést tartottak, amelyen rajtuk kívül a jegyzőkönyvvezető volt jelen. Ezen az ülésen a felek által indítványozott tanúk meghallgatásának szükségességéről döntöttek, illetve meghatározták a következő tárgyalás időpontját.

[12] Ezt követően, még szintén ugyanezen a napon került sor egy – a jegyzőkönyv szerint – zárt ülésre, amelyen azonban a fegyelmi tanács tagjain és a jegyzőkönyvvezetőn kívül részt vett a vizsgálóbiztos, valamint a felperes és jogi képviselője is. A fegyelmi tanács elnöke közölte, a jegyzőkönyv az előadónak a jegyzőkönyvvezető részére történő diktálása útján készült, illetve mivel a vizsgálóbiztos részletesen ismertette a jelentését, az teljes egészében a jegyzőkönyv részét képezi.

[13] A jegyzőkönyvet át kívánták adni a felperes és jogi képviselője részére átolvasás érdekében, ám ők ettől az idő rövidségére hivatkozva elzárkóztak. Kifogásolták továbbá, hogy a vizsgálóbiztos nyilatkozatát nem az elhangzottak szerint, hanem az írásbeli jelentés szövegszerű beemeléseivel tartalmazza a jegyzőkönyv. A felperes jogi képviselője a jegyzőkönyvet nem írta alá, a felperessel 14 óra 35 perckor távoztak.

[14] A felperes a 2017. január 10-én kelt írásbeli észrevételében kifogásolta, hogy a tárgyalás kezdetén eljárási jogaira és kötelezettségeire, illetve utóbbi elmulasztásának következményeire nem figyelmeztették. Kifogásolta a jegyzőkönyvvezetés módját is, azt, hogy a jegyzőkönyvet hol a fegyelmi tanács elnöke diktálta a jegyzőkönyvvezetőnek, hol az önállóan rögzítette az elhangzottakat, hol pedig a nyilatkozó jogi képviselőjét kérte a mondatok megismétlésére, illetve állította, a vizsgálóbiztos a jelentést nem olvasta fel, annak szabad szöveges ismertetése történt. Sérelmezte továbbá, hogy a tárgyalás berekesztése után őt és jogi képviselőjét $\frac{3}{4}$ 2-re hívták vissza a döntés kihirdetése érdekében, ebben az időpontban azonban már a tárgyalóteremben voltak a fegyelmi tanács tagjai, a jegyzőkönyvvezető és a vizsgálóbiztos is, végül a fegyelmi tanács elnöke a folyóson adta át a 26 oldalas jegyzőkönyvet elolvasás és aláírás végett kilátásba helyezve, hogy közben a határozat is elkészül. Állította, a jegyzőkönyvet annak hibái és hiányosságai miatt nem írta alá, ezért a fegyelmi tanács a beígért határozatot nem adta át, hanem újabb tárgyalásra szóló idézést közölt vele és jogi képviselőjével. Megítélése szerint a fegyelmi tanács és a vizsgálóbiztos olyan szoros együttműködést tanúsított, ami a közszolgálati tisztviselőkkal szembeni fegyelmi eljárásról szóló 31/2012. (III. 7.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Fegy.R.) 2. § (3) bekezdés g) és i) pontjai szerint lényeges eljárási szabálysértés, amint az is, hogy az 5. § (4) bekezdésében foglaltakat nem tartották be.

[15] A fegyelmi tanács a 2017. január 11-i tárgyalásra tanúkat idézett, ezért a felperes – arra hivatkozva, hogy a tanács a fegyelmi határozatot már 2017. január 3-án meghozta és írásba foglalta – közölte, hogy a tárgyaláson sem ő, sem jogi képviselője nem jelenik meg.

[16] A 2017. január 11-i tárgyaláson a fegyelmi tanács tagjai mellett a jegyzőkönyvvezető és a vizsgálóbiztos vettek részt. A tárgyalásra a négy idézett tanúból három jelent meg, akiket a fegyelmi tanács meghallgatott.

[17] A fegyelmi tanács a 2017. január 12-én tartott zárt ülésén meghozta a hivatalvesztés fegyelmi büntetést tartalmazó (X). számú határozatát. Megállapította, hogy a felperes a terhére rótt kötelezettségszegéseket elkövette, vétkessége eshetőleg szándék formájában fennállt. Mivel a kötelezettségszegések súlyosak és többrétűek voltak és fennállt a felperes eshetőleg szándéka ezekkel kapcsolatban, továbbá azért, mert csak így valósítható meg a jó

közigazgatásba vetett bizalom fenntartása, a felperest hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta.

[18] A felperes a határozattal szemben a Miniszterelnökség Kormánytisztviselői Döntőbizottságához (KDB) fordult közszolgálati panasszal.

[19] A KDB a 2017. június 15-én kelt és a felperesnek 2017. július 3-án kézbesített (Y) számú határozatával a közszolgálati panaszt elutasította. Megállapította, hogy a fegyelmi eljárás során a Fegy.R. 5. §-ának rendelkezései maradéktalanul teljesültek. Rámutatott, a fegyelmi tanács zárt ülése a fegyelmi eljárás érdemében történő határozathozatalra szolgál, márpedig a fegyelmi tanács 2017. január 3-án nem hozott határozatot, csupán a felperes jogi képviselője által javasolt tanú-meghallgatásokról döntött. A határozat meghozatalára 2017. január 12-én került sor, ezen a zárt ülésen azonban valóban csak a tanács tagjai és a jegyzőkönyvvezető vettek részt. Nem sérültek tehát a Fegy.R. 2. §-ának (3) bekezdés g) pontjában foglaltak sem.

[20] Megállapítása szerint nem eljárási szabálysértés, hogy a tárgyaláson a vizsgálóbiztos nem olvasta fel a jelentést, mint ahogy azt sem minősítette lényeges eljárási szabálysértésnek, hogy a 2017. január 3-i fegyelmi tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe valóban beemelték a vizsgálóbiztosi véleményt. Rámutatott, a jegyzőkönyv tartalmának pontosítása, módosítása lehetőségét a munkáltató felajánlotta a felperes jogi képviselőjének, aki azonban ezzel a lehetőséggel nem élt.

[21] Hangsúlyozta, a Fegy.R. nem állapít meg olyan kötelezettséget, hogy a fegyelmi eljárás alá vont személyt a jogairól és kötelezettségeiről kioktatásban kellene részesíteni.

[22] Kiemelte, a KDB érdemi vizsgálatának tárgyát kizárólag a Kttv. 156. §-ának (1) bekezdésében írt három hónapos határidőn belül ismertté vált kötelezettségszegések képezték. Rámutatott e körben, a REACH 2018. regisztráció, kommunikációs tevékenység táblázatából egyértelműen kiderül, hogy az értesített vállalkozásokat fel kellett volna tüntetni a jelentésben, ezért nem találta elfogadhatónak a felperesnek azt az állítását, hogy erről nem tudott, azt pedig életszerűtlennek ítélte, hogy az általa jelzett összesen 61 értesített vállalkozásból egyet sem tudott megnevezni.

[23] Megállapította, a felperes a vizsgált kötelezettségszegéseket elkövette, e magatartásával súlyos mértékben megsértette a Kttv. 76. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat, azaz feladatait nem a köz érdekében, a jogszabályoknak, a hivatásetikai elveknek és a vezetői döntéseknek megfelelően, az általa elvárható szakértelemmel és gondossággal látta el. A kötelezettségszegésekkel a hivatalvesztés fegyelmi büntetést arányban állónak ítélte. E körben értékelte, hogy a felperes sorozatos, vétkes kötelezettségszegései folytán az általa ellátott szakterület érdekei jelentős sérelmet szenvedtek.

[24] Rámutatott, a szakmai alkalmatlanság nem fegyelmi kategória, ezért az e körbe tartozó kérdéskört érdemben nem vizsgálta.

A kereset és az ellenkérelem

[25] A felperes módosított keresetében kérte, a bíróság változtassa meg a KDB határozatát, állapítsa meg, hogy jogviszonyának megszüntetése jogellenes volt, és jogviszonya a 2017. szeptember 3-án létesített új jogviszonya létrejöttékor szűnt meg. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest, fizessen meg 2 683 333 forint illetményt, 471 363 forint szabadságmegváltást, 1 750 000 forint végkielégítést, valamint a Kttv. 193. § (4) bekezdésére tekintettel 12 havi illetményének megfelelő 4 200 000 forintot.

[26] Álláspontja szerint a KDB jogellenesen utasította el a fegyelmi határozattal szemben előterjesztett közszolgálati panaszát. Fenntartotta ugyanis, hogy a fegyelmi eljárás szabálytalanul került lefolytatásra, illetve a fegyelmi határozatban terhére rótt kötelezettségszegéseket nem követte el, vagy azok nem minősülnek fegyelmi vétségnek. Emellett aránytalannak minősítette a hivatalvesztés fegyelmi büntetés kiszabását és sérelmezte, hogy az alperes összemossa a fegyelmi vétséget a munkaköri alkalmatlansággal. Hivatkozott a joggal való visszaélés tilalmának megsértésére is arra utalva, hogy koholt fegyelmi eljárást folytattak le ellene, és előre eltervezett fegyelmi büntetésben részesítették.

[27] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

[28] A döntőbizottság sérelmezett határozatát teljes mértékben megalapozottnak és a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelőnek értékelte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[29] A (város 2 neve)-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.35/2018/35. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére.

A másodfokú bíróság határozata

[30] A Fővárosi Törvényszék a 8.Kf.650.375/2019/9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú perköltséget személyenként 100 000 forintban, a másodfokú eljárás illetékét 728 376 forintban állapította meg.

[31] Határozatának indokolása szerint az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályát sértette meg azzal, hogy az eljárásban beszerzett szakértői véleményt anélkül használta fel döntése alapjául, hogy a szakértő kizárása iránt a felperes által előterjesztett indítványról döntött volna. Emellett elmulasztotta a tárgyalás berekesztését és a felek tájékoztatását a bizonyítási teherről.

Az elsőfokú bíróság ítélete a megismételt eljárásban

[32] A (város 2 neve)-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogutóda, a (város 2 neve)-i Törvényszék az 5.M.70.114/2020/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest 600 000 forint perköltség alperes részére történő megfizetésére amellelt, hogy megállapította, az 501 000 forint kereseti és a 728 376 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

[33] Rámutatott, a megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék végzésében foglalt meghagyásnak megfelelően tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről és felhívta őket bizonyítékaik benyújtására, aminek a felek eleget tettek. Mellőzte azonban a szakértő kizárása kérdésében az állásfoglalást tekintettel arra, hogy a szakértő kirendelését sürgősségellenek találta. Részletesen indokolta, hogy a szakértőként kirendelt szerv által benyújtott irat miért nem minősül szakvéleménynek, és hogy miért mellőzte annak bizonyítékként történő felhasználását.

[34] Ezt követően a felperes fegyelmi eljárással kapcsolatos kifogásait vizsgálta, azokat azonban kivétel nélkül alaptalannak találta. Ilyen tartalmú jogszabályi kötelezettség hiányában indokolatlannak tartotta a felperes azon elvárását, hogy eljárási jogairól és kötelezettségeiről részletes tájékoztatást kapjon a fegyelmi eljárásban. Rámutatott, az alperes a felperes rendelkezésére bocsátotta a vizsgálat során keletkezett iratokat és lehetővé tette számára valamennyi eljárásbeli joga gyakorlását, illetve megadta a szükséges jogorvoslati tájékoztatásokat. Kiemelte, a felperes maga sem állította, hogy bármely eljárási jogát az alperes tájékoztatásának hiánya miatt ne tudta volna gyakorolni.

[35] A felperes azon kifogását is alaptalannak találta, hogy a fegyelmi tanács 2017. január 3-án tartott zárt ülésén a vizsgálóbiztos részt vett. Rámutatott, a fegyelmi határozat a 2017. január 12-i zárt ülésen született, a 2017. január 3-án tartott ülésen pedig nem történt olyan eljárási cselekmény, amely a meghozandó határozat érdemét érintette volna. A tanúvallomások alapján bizonyítottnak vette, hogy ezen a fegyelmi tárgyaláson határozathozatalra nem került sor, mert a tanács tagjai a bizonyítási indítványok teljesítése mellett döntöttek. Megítélése szerint az előbbiektől okán nem történt lényeges eljárási szabálysértés.

[36] Vizsgálta továbbá, hogy a nem az érdemi határozathozatal végett tartott zárt ülésen a fegyelmi tanácson és a jegyzőkönyvvezetőn kívüli más személyek részvétele az érdemi határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet-e. E tárgyban akként foglalt állást, hogy ez lényeges eljárási szabálysértés ugyan, de csak akkor vezethet a határozat hatályon kívül helyezéséhez, ha az ilyen zárt ülésen lefolytatott eljárási cselekmények érdemben befolyásolják a meghozott döntést, vagy ha azon a felek valamelyike nem vett részt. Miután megállapította szerint a 2017. január 3-án délben tartott zárt ülésen, amelyen a bizonyításról döntöttek, nem volt jelen a fegyelmi tanács tagjain és a jegyzőkönyvvezetőn más személy, a délután tartott ülésen pedig érdemi eljárási cselekmény nem történt, nem állapítható meg olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna.

[37] Szükségesnek tartotta arról is állást foglalni, hogy ha a vizsgálóbiztos a zárt ülésen kívül – az ülések szünetében – a teremben tartózkodott a fegyelmi tanács tagjaival együtt, annak mi a következménye. E körben rámutatott, a pártatlanságot a Fegy.R. sem a vizsgálóbiztossal, sem a fegyelmi tanáccsal szemben nem követeli meg. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a tisztességes eljárás ne lenne követelmény. Ebből levonta azt a következtetést, hogy az adott esetben, ha az ülések szünetét a vizsgálóbiztos a fegyelmi tanáccsal közös légtérben tölti, az eljárásba vetett bizalom aláadására alkalmas látszatot kelthet ugyan, de ez nem a felperes jogsérelméhez vezető eljárási szabálysértés, hanem a közigazgatás tekintélyét sértő magatartás lehet, amelynek értékelésére a közszolgálati jogvitában eljáró bíróságnak nincs hatásköre.

[38] A határozat érdemét illetően rámutatott, már a döntőbizottság és a Fővárosi Törvényszék is leszögezte, csak a fegyelmi eljárás megindítására nyitvaálló határidőn belüli cselekményeket lehet fegyelmi vétségként az értékelés körébe vonni.

[39] Egyetértett a felperessel abban, hogy el kell határolni a munkaköri alkalmatlanság és a vétkes kötelezettségszegés kérdését. E körben kiemelte, a nem megfelelő munkavégzés önmagában nem fegyelmi vétség. Ez alapján a rendelkezésre álló adatokból azt a következtetést vont le, hogy a 2016. III. negyedévi jelentés táblázatainak kitöltése kapcsán tapasztalt hibák a felperes nem megfelelő munkavégzésének jelei, ezek tekintetében a kötelezettségszegés vétkességének megállapítását kizártnak látta, ezért erre alapítva fegyelmi büntetés kiszabását nem tartotta lehetségesnek. Kötelezettségszegő magatartásként értékelte ezzel szemben a REACH táblázat kitöltése során tapasztalt mulasztásokat. Bizonyítottanak vette ugyanis, hogy a felperes ténylegesen nem teljesítette az őt terhelő tájékoztatási kötelezettséget. Megállapította, e mulasztásának oka nem a megfelelő eligazítás hiánya volt, illetve, hogy a tájékoztatásnak nemcsak a dokumentálása maradt el, de annak a felperes által állított szóbeli teljesítése is. Megállapítása szerint a táblázatban rögzítettekkel ellentétes adatok valótlanságával a felperes is tisztában volt, ezért magatartását szándékosnak minősítette.

[40] Rámutatott, mivel az érintett iratok közokiratok, velük kapcsolatban a kormánytisztviselőket különös felelősség terheli abban, hogy azok a valóságnak megfelelő adatokat és nyilatkozatokat tartalmazzanak. Kifejtette, a közokiratban valótlán tény feltüntetése a közokirat tartalmának szándékos meghamisításának minősül, ezért az olyan vétkes kötelezettségszegés, amely a közigazgatásba vetett bizalom megingatására alkalmas. Utalt arra, a közokirat-hamisítást a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény közbizalom elleni bűncselekményként definiálja, és az alapesetben az elkövető személyétől függetlenül is büntetni rendeli. Megítélése szerint a felperes tudata feltétlenül átfogta a valótlán tény közokiratban való feltüntetését, ami ekként egyenes szándékkal történt. Érvelése szerint a felperes azt is tudhatta, hogy az el nem végzett feladat elvégzettkénti dokumentálása félrevezeti a munkáltatót, illetve végső soron a biztonságos környezetért felelős nemzeti és uniós hatóságokat a megtett intézkedések felől, amely következménybe belenyugodott, e vonatkozásban tehát minimálisan eshetőlegesen szándék terheli.

[41] Mindezek alapján egyetértett a fegyelmi jogkör gyakorlóval abban, hogy levonható az a következtetés, a felperes kötelezettségszegése vétkes, ami fegyelmi büntetés kiszabását indokolja. Álláspontja szerint az, hogy a fegyelmi vétség ténylegesen a feladat elvégzésének

elmulasztása mellett a közokirat tartalmának a meghamisításában állt, a közigazgatás szervezetével szembeni lojalitás teljes hiányát, a köztisztviselői hivatással szembeni közömbösségét tükrözi, ezért a hivatalvesztés az elkövetett fegyelmi vétséggel arányos. Mindennek következtében megítélése szerint a munkáltató döntését – részben eltérő álláspontja mellett is – érdemben helyesnek ítélte, a határozat hatályon kívül helyezésére nem látott okot, ezért a keresetet elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[42] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és az alperes keresete szerinti és perköltségben történő marasztalását kérte. Másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítására, illetve az alperes perköltségben marasztalására irányult.

[43] A súlyos, fellebbezési eljárásban nem pótolható eljárási jogszabálysértést abban látta, hogy az elsőfokú bíróság – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 252. § (4) bekezdésében foglaltakat figyelmen kívül hagyva – nem tartotta be a törvényszék hatályon kívül helyező végzésének az új eljárás lefolytatásával kapcsolatban adott utasításait, amelyből azt emelte ki, a szükséges és célszerű bizonyítás lefolytatása után az elsőfokú bíróságnak a megállapított vétkes kötelezettségszegések súlyát és a kiszabott fegyelmi büntetéssel való arányosságát is részletesen indokolnia kell, rögzítve a mérlegelés szempontjait.

[44] E körben sérelmezte még, hogy az elsőfokú bíróság az új eljárásban kizárólag a fegyelmi eljárás lefolytatásával kapcsolatos kérdések tárgyában hallgatott meg alperesi tanúkat – akik egyébként abból a szempontból, hogy a zárt ülésen ki és mennyi ideig tartózkodott, egymásnak is ellentmondó nyilatkozatokat tettek –, az ő ellenbizonyítási indítványát viszont elutasította.

[45] Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt sem, a fegyelmi büntetés milyen munkáltatói mérlegeléssel került kiszabásra, megtiltotta a fegyelmi tanács tagjainak tudattartalmára vonatkozó kérdésekre a válaszadást. Megítélése szerint ez két okból is jogszerűtlenné tette az ítéletet, elmaradt a hatályon kívül helyező végzésben szereplő utasítás teljesítése egyrészt a szükséges bizonyítás lefolytatása, másrészt az indokolási kötelezettség teljesítése tekintetében.

[46] Az előbbi eljárási jogszabálysértéseken túl érvelt azzal is, az elsőfokú bíróság a feltárt tényekből és jogi helyzetből téves jogi következtetést vont le, illetve figyelmen kívül hagyott és nem megfelelően értékelt tényeket és bizonyítékokat, továbbá jóval túlterjeszkedett a fegyelmi határozat keretein.

[47] E körben rámutatott, egyetlen indok, a REACH táblázat kitöltésével kapcsolatos állítólagos kötelezettségszegés szolgálhat a fegyelmi döntés alapjául. Kiemelte, ezzel

összefüggésben végig állította, hogy a tájékoztatásokat megtette, de nem írásban, hanem szóban, és bár ezen állítását nem tudta bizonyítani, annak megdöntésére nem került sor.

[48] Hangsúlyozta, a fegyelmi határozat az ezzel kapcsolatos kötelezettszegést is a szakmai hiányosságok, az ismeretek elsajátításának elmaradása körébe helyezi, azokkal együtt értelmezve jut el a végkövetkeztetésig és a szankcióig. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy ő (a felperes) valótlan tényt állított, és a valótlan tényt szándékosan tüntette fel a táblázatban, sőt egyenesen a közokirat-hamisítás bűncselekményének szándékos elkövetelésével indokolta azt, hogy a fegyelmi büntetés arányos és megfelelő volt, miközben a fegyelmi határozat semmi ilyet nem tartalmaz. Megítélése szerint tehát a törvényszék ezzel az új, a fegyelmi eljárásban fel nem hozott indokolással tette indokolhatóvá és arányosnak értékelhetővé a munkáltatói döntést, ami viszont teljességgel jogszerűtlen.

[49] Érvelése szerint ugyanezen okból nem képezheti a fegyelmi határozat alapját az az ítéleti megállapítás sem, amely az ő közigazgatási szervezettel szembeni lojalitásának hiányát és a kormánytisztviselői hivatással szembeni közömbösségét veti fel.

[50] Álláspontja szerint ténylegesen a REACH jelentéssel kapcsolatos megállapítások a munkáltatói döntés olyan elenyésző, súlytalan részét képezik, amelyek a leg súlyosabb fegyelmi büntetés arányosságát teljességgel kizárják.

[51] Fenntartotta azt a hivatkozását is, miszerint a fegyelmi eljárás lebonyolítása során lényeges garanciális eljárási szabályok sérültek. Példaként említette, hogy egyrészt elmaradt a jogairól történő kioktatása, amely utólag nem orvosolható, másrészt sérültek az iratok megismerésével kapcsolatos jogai is, amit tetézt, hogy a jegyzőkönyv igazolhatóan nem azt tartalmazza, ami elhangzott, továbbá a részéről történő aláírás elmaradásának tényét sem valóban szerepeltették abban, harmadrészt a fegyelmi tanács döntésére irányuló ülésen a vizsgálóbiztos jelen volt, ami szintén olyan eljárási hiba, ami miatt az eljárás alapvetően jogszerűtlenné válik.

[52] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

[53] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak maradéktalanul eleget tett. Rámutatott, a bizonyítási teherre vonatkozó teljeskörű tájékoztatást és felhívást követően ő maga a szükséges bizonyítási indítványokat megtette, a felperes azonban e körben nem tett nyilatkozatot a megadott határidőn belül.

[54] Érvelése szerint a fegyelmi eljárás lefolytatásának szabályszerűsége tárgyában az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítást követően helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az ügy érdemét befolyásoló lényeges eljárási szabályt nem sértett.

[55] Rámutatott, a vétkes kötelezettségszegés vizsgálatát érintően az elsőfokú bíróságnak terjedelmes és részletes peranyag állt a rendelkezésére. Ezek alapján fenntartotta azt az

álláspontját, hogy a III. negyedéves jelentéssel összefüggésben feltárt szakmai hiányosságok, hibák vonatkozásában a felperes vétkessége megállapítható. Hangsúlyozta, az előbbieket mellett a fegyelmi eljárás tárgyát képezte külön kiemelve a III. negyedéves jelentésben foglalt REACH regisztrációs táblázat és az abban feltüntetett valótlán adatok, amelyekkel összefüggésben az elvégzett feladatról a felperes nem tudott számot adni, és amit a fegyelmi határozat is valótlán adatközlésként nevesít. Rámutatott továbbá, a REACH táblázat kifejezetten tartalmazta a vállalkozás megnevezése tárgyú oszlopot, így súlytalan a felperes azon kifogása, miszerint nem tudta, hogy fel kell tüntetni a vállalkozásokat.

[56] A fegyelmi büntetés arányosságát illetően fenntartotta azt az álláspontját, hogy az adatok valóságnak megfelelő feltüntetése a közigazgatásba vetett bizalom megtartása érdekében alapvető követelmény, ebből következően a felperes valótlán adatközlése már önmagában megalapozza a hivatalvesztés büntetés alkalmazását.

[57] Utalt az MK 64. számú kollégiumi állásfoglalására, kiemelve abból, hogy a fegyelmi határozat ellen benyújtott kereset kapcsán a bíróságnak vizsgálnia kell, a köztisztviselő a terhére rótt vétkes kötelezettségszegést elkövette-e, ezt követően pedig mérlegelnie kell, hogy a kiszabott fegyelmi büntetés arányban áll-e a fegyelmi vétséggel, amelynek a bíróság eleget tett határozata indokolásában.

[58] A felperes fellebbezésének 3. oldal alulról a 3., valamint 6. bekezdésében rögzítettekkel (közokirathamisítás, szervezettel szembeni lojalitás hiánya, hivatással szembeni közömbösség) összefüggésben megjegyezte, hogy a fegyelmi határozat 23. oldal 3. bekezdése, valamint 24. oldala tartalmazza a bíróság által indokolásában is rögzítetteket.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[59] A fellebbezés alaptalan.

[60] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, az ítéltábla annak indokaival is egyetért. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[61] A felperes fellebbezésében – az abban foglaltak tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletét két szempontból kifogásolta. Hivatkozott ugyanis az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseire, illetve az ügy érdemét illetően lényegében arra, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a KDB – és ennek következtében a fegyelmi tanács – határozatának jogszerűségét.

[62] Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése körében a Fővárosi Törvényszék megismétlendő eljárásra vonatkozó utasításai teljesítésének, ezen belül két kérdéskör teljes részletességű vizsgálatának elmaradását sérelmezte, egyrészt, hogy a fegyelmi tanács zárt ülésén ki és mennyi ideig tartózkodott, másrészt, hogy a fegyelmi büntetés milyen munkáltatói mérlegeléssel került kiszabásra a fegyelmi eljárás során.

[63] A zárt ülés szabálytalanságának vizsgálatával kapcsolatban egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon kiindulópontjával, a zárt üléssel kapcsolatos eljárási szabálysértés akkor vezethet a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezéséhez, ha az ilyen zárt ülésen lefolytatott eljárási cselekmények érdemben befolyásolták a meghozott döntést, vagy ha a – nem az érdemi döntés meghozatala céljából tartott - zárt ülésen a felek valamelyike nem vett részt.

[64] Rámutat az ítéltábla, az e tekintetben bizonyítására kötelezett alperes az elsőfokú bíróság felhívására két tanút jelentett be, (tanú 1)-et és (az osztályvezetőt), akik az indítványban foglalt tárgykörben meghallgatásra kerültek. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítélete indokolásában egyértelműen és részletesen levezette, hogyan értékelte a fegyelmi eljárás zárt ülésnek nevezett tárgyalásai szempontjából az ott lévők jelenlétét, indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[65] Kiemeli az ítéltábla, abban a körben, hogy a határozathozatal céljából tartott zárt ülésen csak a fegyelmi tanács tagjai és a jegyzőkönyvvezető vett részt, a meghallgatott tanúk vallomásai között nem volt ellentmondás, hiszen (az osztályvezető) e tekintetben tanúvallomást nem tett, (tanú 1) pedig állította, hogy a fegyelmi tanács tagjain és a jegyzőkönyvvezetőn kívül más ezen a zárt ülésen nem volt jelen. A fegyelmi határozat meghozatala céljából tartott zárt ülésen tehát a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nem történt, a meghozott döntést érdemben befolyásoló eljárási cselekményen ugyanis sem a felperes és jogi képviselője, sem a vizsgálóbiztos nem vett részt.

[66] Az egyéb „zárt ülésnek” nevezett tárgyalásokon pedig vagy nem történt az érdemi döntés meghozatalát befolyásoló eljárási cselekmény, vagy azon mindkét fél jelen volt.

[67] Annak pedig, hogy az ülések szünetében a vizsgálóbiztos a tárgyalóban tartózkodott, szintén nincs a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését eredményező kihatása, így a tanúvallomások utóbbiakkal kapcsolatos esetleges ellentmondása nem bírt perdöntő jelentőséggel, és nem tette szükségessé, hogy e körben az elsőfokú bíróság eleget tegyen a felperes (jogi képviselő neve), akkori felperesi jogi képviselő meghallgatására irányuló bizonyítási indítványának. Az elsőfokú bíróság tehát jogszabálysértés nélkül mellőzte a felperes ezen bizonyítási indítványának teljesítését.

[68] Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett volna a fegyelmi tanács tagjainak a kötelezettségszegés súlyának mérlegelésével kapcsolatos tudattartalma vizsgálata mellőzésével. A fegyelmi határozat ellen benyújtott kereset folytán ugyanis az elsőfokú bíróságnak – a közszolgálati tisztviselő terhére rótt vétkes kötelezettség elkövetésén túl – azt kellett vizsgálnia, a kiszabott büntetés az ügy összes körülményére tekintettel arányban áll-e a fegyelmi vétséggel (MK. 64. szám). A vizsgálatnak tehát nem arra kell kiterjednie, hogy a fegyelmi bizottság tagjainak tudattartalma a határozat meghozatalakor milyen mérlegelt körülményeket fogott át, hanem azt, a fegyelmi határozat és az azt felülbíráló KDB határozat törvényes volt-e, e körben pedig – a fegyelmi és a döntőbizottsági határozatok indokolásában foglaltakból kiindulva – arról kellett döntenie, saját mérlegelése szerint a fegyelmi büntetés a fegyelmi vétséggel arányban álló volt-e.

Annak volt tehát jelentősége, a megállapított kötelezettségszegés és a büntetés kiszabásával kapcsolatos mérlegelés tekintetében mi szerepel a két határozat indokolásában, és ehhez képest a bíróság a kiszabott fegyelmi büntetést arányosnak tekinti-e.

[69] Az előbbieket miatt az elsőfokú bíróság ugyancsak jogszabálysértés nélkül tiltotta meg a fegyelmi tanács tagjainak tudattartalmára vonatkozó kérdésekre a válaszadást.

[70] A felperes – már az ügy érdemét illetően – arra is tévesen hivatkozott, hogy ne került volna megdöntésre az azzal kapcsolatos állítása, miszerint a REACH táblázatban rögzítendő tájékoztatásokat szóban megtette. Az alapeljárásban meghallgatott (tanú 3) tanú vallomásából egyértelműen az derült ki, a munkáltató jelenlétében a felettes szerv képviselője szembesítette a felperest annak tényével még a fegyelmi eljárást megelőző egyeztetések keretében, hogy a tájékoztatás szóban megtörténtét kizártnak látja, amit a felperes akkor nem cáfolt. E tanúvallomásból tehát egyenesen arra lehetett következtetni, a tájékoztatás a felperes részéről semmilyen formában nem történt meg. Ennek ellenkezőjét viszont a felperes nem bizonyította, e körben bizonyítási indítványt nem tett.

[71] Tény, hogy a fegyelmi határozat az ezzel kapcsolatos kötelezettségszegést is bevonta a szakmai hiányosságok körébe, ugyanakkor utalt e körben valótlán adatközlésre is, ezért az elsőfokú bíróság a fegyelmi határozatban foglaltakon túlterjeszkedés nélkül vont le e tekintetben következtetést vétkes kötelezettségszegésre.

[72] A felperes helyesen hivatkozott azonban arra, a közokirat-hamisítás bűncselekményének szándékos elkövetése a felrótt kötelezettségszegéssel összefüggésben még a büntetés kiszabásával kapcsolatos mérlegelés során sem került feltüntetésre, ezért az ezzel kapcsolatos indokolási részt a felperes – a fegyelmi határozatban foglaltakon túlterjeszkedés tilalma miatt – helyesen kifogásolta. Az ítéltábla megítélése szerint azonban ezt mellőzve is megállapítható a szándékos kötelezettségszegés alapján a kiszabott fegyelmi büntetés arányossága.

[73] A fegyelmi határozat 26. oldal utolsó bekezdéséből és 27. oldal első bekezdéséből egyértelműen kiolvasható – a fegyelmi határozat egyéb részeivel, különösen a 6. oldal első és ötödik bekezdésével, a 8. oldal ötödik bekezdésével, a 10. oldal harmadik bekezdésével, a 14. oldal nyolcadik bekezdésével, illetve a 17. oldal első bekezdésével együtt értékelve –, hogy a fegyelmi eljárás során a fegyelmi tanács vizsgálta és megállapította a III. negyedéves jelentés REACH táblázatával kapcsolatban a felperes részéről az adatszolgáltatás valótlanságát.

[74] Ugyancsak téves az a felperesi hivatkozás, miszerint a fegyelmi határozat nem érintette volna a felperes közigazgatási szervezettel szembeni lojalitásának hiányát, illetve a kormánytisztviselői hivatással szembeni közömbösségét. Ezeknek a szempontoknak a figyelembevételére a fegyelmi határozat 24. oldal első bekezdése utal elsődlegesen, hangsúlyozva, hogy ezt is a határozat további részeivel együtt szükséges értelmezni.

[75] Nem osztotta az ítéltábla a felperes azon álláspontját sem, miszerint a REACH jelentéssel kapcsolatos megállapítások a munkáltatói döntés elenyésző, súlytalan részét képezték volna, amely a legsúlyosabb fegyelmi büntetés arányosságát kizárná. A

közigazgatásban dolgozó esetében a valótlan adatszolgáltatás szándékos közlése az ítéltábla szerint is olyan súlyos kötelezettségszegés, ami – az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint – önmagában elegendő a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabásához.

[76] A felperes fegyelmi eljárás lebonyolítása körében sérült garanciális eljárási szabályokkal kapcsolatos hivatkozásai is megalapozatlanok az alábbiak szerint.

[77] A felperes jogairól történő kioktatásának elmaradása körében az elsőfokú ítélet részletes indokolást tartalmaz, amellyel az ítéltábla – annak megismétlését mellőzve – mindenben egyetért. Megjegyzi továbbá, hogy a felperes fellebbezésében nem nevesítette, milyen jogairól történő kioktatás maradt el, ami a fegyelmi eljárásban kötelező lett volna. A fellebbezés részletes indokolásának hiánya miatt e kifogás érdemben nem volt vizsgálható.

[78] Ugyanez vonatkozik az iratok ismertetésével kapcsolatos jogok állítólagos sérelmére is.

[79] A korábban már kifejtettek szerint pedig igazolódott, hogy a fegyelmi tanács döntésére irányuló ülésén a vizsgálóbiztos nem volt jelen, az ezzel ellentétes felperesi állítás bizonyításra nem került, ezért az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésként nem értékelhető.

[80] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben sérelmezett eljárási jogszabálysértés nélkül folytatta le a megismételt eljárást és az ugyancsak a fellebbezésben kifogásolt jogszabálysértések nélkül minősítette helyesnek a KDB határozatát, mindennek következtében pedig helyesen utasította el a felperes keresetét. Mindezek okán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[81] A jelen fellebbezési eljárással összefüggésben az alperes jogi képviselétével felmerült perköltség összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései, valamint a 4. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állóan állapította meg. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

[82] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § (1) bekezdése értelmében az ítéltábla a megismételt eljárásban az illeték megállapítását mellőzte.

Szeged, 2021. július 26.

Dr. Szeghő Katalin s.k. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró